

DOKONALÁ TMA

HELEN
FIELDS

Ljndeni

Dokonalá tma

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Helen Fields

Dokonalá tma – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DOKONALÁ TMA

HELEN FIELDS

**DOKONALÁ
TMA**

Preložila Miriam Ghaniová

Ljndeni

Helen Fields: Perfect Kill

Copyright © Helen Fields 2020

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Translation © Míriam Ghaniová, 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4907-7

ISBN e-knihy 978-80-566-4912-1 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4913-8 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4911-4 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

*Venujem Davidovi,
ktorý mi vždy hovorí, že všetko dokážem,
ktorý ma chytí, keď zakopnem
(doslova aj obrazne),
a ktorý sa mi nikdy neprestane smiať.*

PRVÁ KAPITOLA

Práve keď sa Bart prebúdza z chemicky navodeného spánku, zobudila sa aj jeho matka, ktorej večer predtým pre zmenu pomohli zaspáť bylinky. Zarazilo ju ticho v dome. Nebola nedeľa. Bart v nedeľu nemal školu ani prácu a občas si pospal dlhšie. Ale aj to bolo skôr príležitostné. Maggie sa prevrátila na bok, pretrela si oči a pozrela na malý budík na nočnom stolíku, ešte stále ho videla rozmazane. Ukazoval deväť hodín ráno. Zaspala. Niežeby sa musela niekam ponáhľať, ale ráno (usúdila, že je streda) sa zvyčajne pred Bartovým odchodom ozývalo kovové cinkanie príborov, nalievanie mlieka a nakladanie riadu do umývačky. Bol to dobrý chlapec. Taký, akého jej kamarátky závideli. Dobre si to uvedomovala a z času na čas sa naňho pošťožovala, aby im dala najavo, že nie je dokonalý, hoci tajne vedela, že je. Svojej susedke síce povedala, že si púšťa hudbu príliš nahlas, a svojmu okruhu priateľov z knižnice sa zdôverila, že si zabúda upratovať izbu. Bart však nerobil žiadny hluk ani neporiadok. Naopak, bol sebestačný, ohľaduplný a nápomocný. Medzi ostatnými dvadsiatnikmi vynikal. (Skôr medzi mladými mužmi, pomyslela si Maggie. Dvadsať rokov nie je žiadny vek. V dvadsiatke človek nie je dosť starý na to, aby si uvedomil, aký krutý môže byť svet). Lenže Bart po otcovej smrti v Afganistane rýchlo dospel. Nie v boji. To by bolo, samozrejme, strašné, ale skutočné okolnosti otcovej smrti im priniesli viac súcitu než uznania miestnej komunity. Jej manžel sa jedného večera udusil v jedálni, keď mu sused pri stole rozprával mimoriadne veselý vtip. Vdýchol kus rozžutého stejku, ktorý mu

uviazol v dýchacej trubici a nechcel sa pohnúť, pričom nepomohlo ani zúrivé búchanie do chrbta, ani zúfalý pokus o Heimlichov hmat. Ako to vysvetlí štrnásťročnému chlapcovi? Jeho otca, ktorý bol vojakom dávno pred Bartovým narodením, neposlala na druhý svet guľka ani bomba, ale kúsok mäsa.

Možno je Bart chorý, pomyslela si Maggie. Alebo to možno prehnela s tabletkami na spanie a nepočula ho odchádzať. Nebolo by to prvý raz. Po dlhej zmene v call centre niekedy prišla domov, roztržito si vzala tabletku, zjedla večeru a bezmyšlienkovite prehltila ďalšiu tabletku. Bolo to riziko spojené s únavou. Z vdovského dôchodku a jej platu nemohli žiť nad pomery, dokonca ani keď Bart prispieval na domácnosť ďalšími peniazmi, ktoré zarábala v sobotu ako čašníčka.

„Bart, je všetko v poriadku, miláčik?“ zavolala a už si natahovala cez holé plecia chatrný ružový župan. Bart jej na Vianoce kúpil nový. Bol krásny, krémový a mäkký ako tie predražené plyšáky, ktoré z nevysvetliteľného dôvodu nájdete v každom kníhkupectve. Visel na dverách jej spálne a ona po ňom prechádzala rukou zakaždým, keď vošla dnu alebo von. Ale bola škoda ho nosiť. Len by si naň vyliala kávu alebo by si ho zašpinila zvyškami včerajšej omáčky. Myšlienka na to, že by si zničila taký luxusný a vzácny darček, stačila na to, aby obnosený župan používala aspoň ďalších šesť mesiacov. Nový začne nosiť pred ďalšími Vianocami, povedala si.

Bart sa stále neozýval, ale medzitým došla k dverám jeho izby a zdvorilo zaklopala, lebo vždy dbala na synovo súkromie. Nikdy si domov na noc neprivedol dievča, niežeby to Maggie prekážalo, keby boli ticho, ale Bart udržiaval svoje vzťahy inde. Samozrejme, že mal priateľky. Bol to pekný mladý muž, a to nielen pri pohľade cez materské okuliare. Dost' vysoký na to, aby vynikol, ale nie zasa príliš, aby naňho na ulici hlúpo pokrikovali. Jeho otec mal takmer meter deväťdesiat a raz takmer udrhel chlapa, ktorý zavtipkoval a opýtal sa ho, aké je tam hore počasie. Maggin manžel, nech mu je zem ľahká, bol slušný človek, ale nebol pekný. Mal ostré črty a oči zasadené bližšie pri sebe, ako bolo

normálne na priemernej tvári. O jej vzhľade by sa dal povedať opak. Tvár mala okrúhlu a plochú a oči vypúlené (aj boky sa jej s každým rokom vypúlili viac a viac, pripomenula si). Možno práve rôznosť rodičov dodala Bartovi symetrickú a vyváženú podobu, ktorou síce na seba neupozorňoval, ale nedalo sa jej nič vytknúť. Mal bezchybnú pleť, rovné zuby, súmernú postavu a bystrý mozog. Bol v poslednom ročníku ekonómie a dúfal, že mu to pomôže získať lepšiu kariéru v Londýne. Aj v Edinburghu však bolo práce dosť, Maggie mu to vždy hovorila. Alebo v Glasgowe, ak chcel byť ďalej od domova. Mohol byť kdekoľvek v Škótsku. Jeho snom bol však Londýn. Už od detstva. Na jej vkus to bolo príliš ďaleko, ale vedela, že nechať svojho potomka odísť je bolestná súčasť rodičovstva.

Keďže na jej zaklopanie nikto nereagoval, pomaly otvorila dvere, vošla dnu a polohlasne naňho zavolala. Závesy boli rozťahnuté a posteľ ustlaná. Nebolo na tom nič prekvapujúce; prednášky sa mu každý deň začínali o deviatej ráno. Musel odísť už pred hodinou, aby to stihol. Bart nepatril k študentom, ktorí meškajú. No dnes ju nezobudil. Ráno zvyčajne vstal, osprchoval sa, naraňajkoval, upratal kuchyňu a pred odchodom z domu jej doniesol šálku čaju. Ona vstávala neskôr, vyprala, nakúpila a nechala mu niečo dobré variť v pomalom hrnci, kým odišla do práce, ktorá sa začínala napoludnie a končila o ôsmej večer. Ponúkanie tovaru po telefóne bola nevďačná práca, ale zatiaľ splatili každú splátku hypotéky.

Maggie neprekážalo, že jej chýba šálka čaju. Jej syn mal právo zabudnúť jej ho urobiť. Každý deň ďakovala, že ju život obdaril takýmto synom, či už ju zasypával drobnými láskavosťami, alebo nie. Nedokázala si však vysvetliť, prečo jeho mobil stále leží na posteli na nabíjačke, kde ho nechal večer, keď narýchlo odišiel z domu do práce v reštaurácii. Jeden z čašníkov ochorel. Zmenu ponúkli Bartovi, ktorý neodolal vyhladke, že mu pribudnú ďalšie peniaze na sporiacom účte. Plat a prepitné boli štedré a u hostí bol dostatočne obľúbený, aby sa mu každá zmena oplátila. Vybila sa mu batéria v mobile, a tak ho nechal na posteli, aby ho

mal ráno nabitý. Maggie videla, ako ho strčil do nabíjačky, keď mu do izby priniesla kôpku čerstvo vyžehleného oblečenia. Aj tá naňho však naďalej trpezlivo čakala na posteli.

Potlačila hlúpy záchvat materinskej paniky, pri ktorom sa jej tvrdá podlaha v synovej izbe zrazu zdala ako pohyblivý piesok. Nevrátil sa domov. Možno si vyšiel s kamarátmi alebo stretol pekné dievča. V tom prípade by jej však určite zavolať bez ohľadu na to, ako bolo neskoro, aby zabezpečila dvere retiazkou. Aby sa oňho nebála. Bart bol vždy veľmi ohľaduplný. Bol po svojom otcovi. Maggie sa opatrne vybrala na poschodie, aby skontrolovala záznamník pevnej linky. Žiadna správa. Mobilný telefón nemala. Bola by to len ďalšia faktúra, ktorú by musela zaplatiť, a mobil nepotrebovala. Prinútila sa k optimistickému úsmevu a strčila hlavu do dverí obývačky, pripravená od srdca sa zasmiať, ak sa trochu opil a zaspal na pohovke. Svojou predstieranou veselosťou však nikoho neoklamala, a už vôbec nie seba. Bart to s alkoholom nepreháňal. Nikdy sa neopil natoľko, aby mu gauč pripadal ako lepšia voľba než vlastná posteľ. Skôr než sa stihla zastaviť, začali jej myslou prebleskovať príznaky nehôd. Niekde medzi nimi sa objavil aj uviaznutý kúsok stejku. Aký otec, taký syn. Nebola by to dokonalá irónia? Obaja na druhom svete, usmrtení nedojedeným mäsom.

„Prestaň, si hysterická,“ pokarhala sa a prešla do kuchyne, aby si pripravila čaj. „Chlapec sa čoskoro vráti.“

V tej zastrčenej, ohavnej časti mozgu, o ktorej žiaden rodič nikdy nechce počuť, však vedela, že chlapec sa čoskoro nevráti. V žiadnom prípade. Pretože v tom čase bol Bartholomew Campbell už tristo kilometrov odtiaľ.

Zobudil ho zápach. Ostrý zápach s ťažkým sírnym podtónom mu zaplavil dutiny, až sa mu žalúdok nebezpečne dvíhal.

„Mama?“ Prvé, čo mu napadlo, bolo, že musela vracat'. Asi sa cez noc otrávil jedlom alebo dostala žalúdočnú chrípku a nezobudila ho, lebo sa hanbila, alebo ho tým nechcela obťažovať. Lenže nepamätal si,

ako sa dostal domov. A teraz, keď konečne zaregistroval bolesť, si uvedomil, že neleží vo svojej posteli. Vlastne to vôbec nebola posteľ.

Prudko sa posadil a pocítil taký závrat, že sa zvalil späť. Všade nokoľo bola tma. Nie nočná tma škótskeho vidieckeho kempu pri jazeru. Ani tma v súkromnej zadnej miestnosti nočného klubu, kam občas chodieval s kamarátmi. Skutočná tma. Bez jedinej hviezdy. Ani smietka zo svetelného smogu. Ani pás svetla pod dverami či žiariaca škvrna na okraji rolety.

„Haló?“ zavolať Bart, znova sa odvážil pohnúť, ale tentoraz sa do sedu dvíhal pomalšie. A práve vtedy pocítil, ako ho niekto alebo niečo ťahá za nohu.

Stuhol. Niečo ho držalo za ľavý členok. Prudko sa nadýchol a vydýchol, potom ešte raz. Snažil sa ovládnuť strach, ktorý ho pochytil, ale nakoniec boj prehral a strach ho premoťhol.

„Nechajte ma na pokoji!“ zakričal a mykol nohou, pokúšajúc sa odtriahnuť. Vrazil hlavou do steny a v nasledujúcom okamihu sa mu noha zasekla a bedrový kĺb vyskočil z jamky. Kričal tak hlasno, že by zobudil celú ulicu, keby bol doma. Zvrtol sa doprava, ako mu kázal inštinkt jeho tela, a vyklíbený bedrový kĺb skočil namiesto, takže mučivá bolesť poľavila a on sa mohol zohnúť, aby videl, v čom je jeho noha uväznená.

Nemal však veľkú chuť vystierať ruku. Keď siahol prstami do tmavej prázdnoty, mal pocit, že si koľdoval o to, aby ho niečo uhryzlo. Ako keď strčíte ruku do vody niekde v rieke, a ak na vás niečo zaútočí, všetci zareagujú rovnako: *Čo si, dočerta, myslel ten hlúpy turista?* To, čo Bart našiel v tme, nebolo strašidelné, ale vydesilo ho to viac ako akýkoľvek strašiak. Okolo členka mal kožený remienok. Takže v tme nečíhala nijaká mátoha. Aspoň tam nebola žiadna, čo by ho držala za nohu. Remienok bol hrubý a pevný, vystužený železnými článkami. S údivom si uvedomil, že sa končí reťazou. To, čím sa končila reťaz, sa Bart zatiaľ neodvážil skúmať. Namiesto toho urobil to, čo by urobil každý rozumný človek, ktorý sa náhle a nevysvetliteľne ocitol spútaný v čiernej tme. Začal volať o pomoc.

Jeho výkriky sa oblúkom niesli uzavretým priestorom. Zavolať o pomoc, potom zmlkol a počúval. Znova zakričal, tentoraz hlasnejšie. Zmlkol a počúval. Typické dunenie pod podlahou skôr cítil, než počul, ale bol si absolútne istý, že to je motor. Položil ruku na podlahu. Bola drsná, ale nie studená. Ani drevená, ani kovová. Pripomínala mu skôr izolačnú fóliu, ktorá sa používa pri stavbe moderných domov. Videl, ako ju v obrovských kotúčoch nosia na staveniská nových sídlisk v Edinburghu. Možno je teda niekde v továrni, v nejakej miestnosti nad strojovňou. To by dávalo zmysel. Tlmený hrkot kovu a žiadne prenikavé zvuky z vonkajšieho sveta. Pritlačil sa k stene a znova vykrikoval.

„Haló! Počuje ma niekto? Pomôžte mi! Potrebujem pomoc!“ Jeho výkriky boli čoraz hlasnejšie a jeho hlas stúpal čoraz vyššie. Najprv medzi jednotlivými vetami búchal do steny a potom do podlahy, čím svojmu volaniu dodával dôraz. Jeho krik prerástol do revu. Bart sa ešte nikdy nepočul tak kričať. Bolo to strašné. Keď kričal, stále pritom búchal do steny a dupal do podlahy. Len rob hluk, hovoril si. Niekto tá začuje. Niekto príde.

Ale čo ak to bude niekto, koho nechce prilákať?

Nie, zastavil sa. Musel to zastaviť. Takýmito myšlienkami by si zničil záchranu. Ak sa človek, ktorý ho tam pripútal, čoskoro vráti, Bart musí využiť túto chvíľu a čo najviac zistiť o svojej momentálnej situácii. Niekoľkokrát sa nadýchol, aby sa upokojil. Premýšľal. Retaz na členku mu výrazne obmedzovala pohyb. Obišiel stenu, ako sa len dalo, klopal na ňu a prechádzal po nej dlaňou, aby sa pokúsil zistiť, či neucíti okraj dverí alebo kľučku, alebo či nezačuje, že by tam niekde mohol byť východ. Nič. Potom obišiel stenu z druhej strany. Celý čas na ňu ťukal.

Vtom sa mu pri nohách ozvala rana a on odskočil. Pritom však zakopol a spadol, v panike cúvol. V tme sa všetko zdalo bližšie a hlasnejšie. Nikdy predtým si neuvedomil, aký veľký pocit nebezpečenstva vyvoláva v ľuďoch nedostatok svetla. Zdalo sa, že stratil všetky schopnosti. Nedokázal posúdiť vzdialenosť ani určiť smer. Keď hluk utíchol,

opatrne sa vystrel a hmatal na podlahe, aby zistil, do čoho narazil. Jeho prsty nahmatali o kúsok ďalej vedro prevrátené na bok, stále sa kotúľalo z boka na bok. Chytil ho za rúčku, pritiahol si ho k sebe a skúmal jeho okraj, nebol dosť odvážny ani hlúpy na to, aby doň strčil ruku. Ako varovanie mu stačil zápach, ktorý sa valil zvnútra. Ľudské výkaly sa nedali s ničím pomýliť. Mačacie, kravské, psie ani prasacie exkrementy sa mu nevyrovnali. Bart uvažoval, čo to znamená. Na okraji vedra cítil čosi drsné, mohla to byť len hrdza. Zvonka bolo suché a nič sa z neho nevylievalo. Takže ho v poslednom čase nikto nepoužíval. Napriek tomu tam z nejakého dôvodu bolo.

„Je tu pre mňa,“ zašepkal a s nevôľou si všimol, aký má z toho kriku chrapľavý hlas. Stratil pojem o čase, keď sa predtým pokúšal kričať na svojich zjavne neprítomných záchrancov. Bol by šťastný, keby o hodinu ešte dokázal rozprávať.

Položil vedro späť na zem a zvažoval svoje možnosti. Zostávali mu dve. Zostať na mieste a čakať. Nieкто ho tam dostal, hoci netušil ako. Jeho priateľka, ak ju vôbec mohol nazvať priateľkou, prišla za ním do reštaurácie, keď sa mu skončila zmena, a Bart sa ju chystal odprevadiť domov a chvíľu sa tam zdržať. V jeho pamäti nasledovala prázdnota, ale v tejto chvíli sa v nej nevedel nájsť. Tí, čo ho tu uväznili, sa mali vrátiť. Ak by sa rozhodol, že na nich nebude čakať, mohol by sa pokúsiť preskúmať okolie, zistiť, čo má k dispozícii, zhodnotiť situáciu. Takto hovorieval jeho otec, keď sa občas vracal domov z aktívnej služby. Bart sa snažil pozbierať všetku odvahu, ktorú mohol mať vpísanú v génoch. Zistil však, že odvaha je mýtus.

Nakoniec sa ukázalo, že najlepšou motiváciou je strach. Ak by naďalej čakal, bolo by to s ním len horšie. Ani za svet mu nenapadol jediný dôvod, prečo by ho nieкто chcel uniesť. Možno si ho pomýlili s niekým z bohatej rodiny a mysleli si, že za neho dostanú výkupné. Možno to bola nejaká zvláštna teroristická akcia. Ale to boli tie lepšie možnosti. Oveľa pravdepodobnejšie bolo, že ho uniesol nejaký chorý úchyl, ktorý ho chcel znásilniť a zabiť. Nemienil tu už len tak sedieť a čakať.

Prinútil sa postaviť na nohy a prešmátral si vrecká. Peňaženku nemal, to bolo jasné. Jediné, čo vo vrecku mal, bola otcova fotografia, na ktorej bol v uniforme a v náručí držal svojho novorodeného syna. Na jej zadnú stranu otec napísal nesmrteľné slová: „Bart, niekedy v živote budem od teba ďaleko, ale vždy sa k tebe vrátim. S láskou, otec.“ Chvíľu zvieral fotografiu v ruke a potom ju opatrne schoval späť do vrecka. Na všetkom ostatnom, čo stratil, mu až tak nezáležalo, ale nedokázal zniesť myšlienku, že stratí aj ju. Roztiahol ruky a končekmi prstov prehmatával stenu, snažil sa odmerať priestor. Štyri steny obdĺžnikového tvaru, možno tri a pol krát šesť metrov. Potom zdvihol reťaz a prešiel po jej dĺžke až k miestu, kde sa končila uprostred podlahy, pripevnená ku kovovému krúžku a zaistená visiacaou zámkou. Ani tu však nerozpoznal žiadne dvere. Keď skúmal podlahu po štyroch, narazil na ďalších pár predmetov. Hrubá deka, ktorá slabo páchla potom. Pritisol si ju na hrud', bola upokojujúca a stále ho trochu hriala. V rohu ležala ženská lodička na vysokom podpätku, ktorý bol zlomený a napoly z nej visel. Ďalej našiel veľkú nádobu s vodou, ktorá bola zrejme čerstvá. Škatuľa s jedlom, súdiac podľa čuchu to boli vrecká s čipsami, sušienky a čokoláda, neobsahovala nič čerstvé, ale mohla ho udržať pri živote niekoľko týždňov. Usúdil, že by mal zostať nažive, čo potlačilo jeho okamžitú paniku. Táto cela, v ktorej bol zavretý, bola len jedným úsekom jeho cesty, nie jej cieľom. Mal čas premyslieť si veci a pripraviť sa na to, čo by mohlo nasledovať. Keď sa konečne postavil, narazil do niečoho, čo viselo na reťazi zo steny, a pri náraze sa to so škripaním rozkývalo. Keď to ohmatával, zistil, že to má šesťuholníkový tvar a chladné sklenené strany, a potom jeho prsty našli kovový gombík. Otočil ním.

Lampa rozliala sotva metrový polomer svetla. Bart si spokojne vzdychol. Bolo úžasné, ako taká jednoduchá vec môže za správnych okolností zrazu znamenať viac ako všetky peniaze na svete. Farby, ktoré svetlo vrhalo, boli rozmanité. V hornej časti starej žiarovky bolo svetlo slabožlté, v strede sa menilo na tmavú ružovú a v dolnej časti na hnedú. Bart pristúpil bližšie k lampe a počkal, kým si jeho oči neprivyknú

na svetlo. Sklíčka neboli farebné, uvedomil si. Nebola to špeciálna žiarovka.

Vonkajšia strana sklíčok bola pokropená červenými kvapkami. Váha-vo k nim zdvihol prsty, chcel si potvrdiť svoje podozrenie, ale zároveň to nechcel vedieť. Sklo lampy bolo zafarbené jemnými pramienkami krvi, ktoré sa hromadili na dne. V rôznych vrstvách. Trochu v odlišných od- tieňoch. Bola to zmes veľmi starej, zaschnutej a popraskanej krvi, ktorá vyzerala ako glazúra na starobylej váze, a novej, stuhnutej krvi. Na prst sa mu prilepila jediná kvapka. Zrazená, ale ešte nie úplne zaschnutá.

V tom malom kuželi svetla sa Bart zosunul na zem ako herec v žiari reflektorov uprostred javiska, bez divákov, ktorí by mohli oceniť odo- hrávajúcu sa tragédiu. Prehodil si deku cez plecia a premýšľal, ako dlho vydrží svetlo a ako dlho vydrží on sám, kým zhasne.

DRUHÁ KAPITOLA

Elenuta sa ponáhľala.

Zbehla tri poschodia k východu na ulicu a dúfala, že žiadne dvere, ktoré míňala, sa neotvorila. Všetky ostatné byty boli rovnako nebezpečné ako ten, z ktorého práve utiekla. Mala na sebe len staré tielko s ramienkami a elastickú minisukňu, spodná bielizeň a topánky jej chýbali, ale aj tak bežala ako o preteky. Posledné tri schody preskočila a modlila sa, aby si nevytkla členok. Pre istotu sa pozrela za seba. Nikto za ňou nebežal. Zatiaľ. No bude im trvať nanajvýš šesťdesiat sekúnd, kým si uvedomia, že je preč.

Zdržala sa, aby nevybehla na ulicu ako veľká voda, keď sa za ňou zabuchli dvere. Namiesto toho postupovala opatrne a potichu vyklzla do nočného vzduchu. Vo štvrti Dumbryden Gardens bývala už mesiac, ale nevyznala sa tam. Niet sa čomu čudovať, keďže ju nepustili z bytu. Kvôli doskám pribitým na vnútornej strane okien nemohla zhora preskúmať okolie. Spočiatku nechápala, prečo polícia nič netušila. Okná zabité doskami zvnútra zvyčajne nie sú indikátorom legálnej činnosti. Vysvetlila jej to až jedna zo žien, ktorú tam držali najdlhšie.

„Zvonka to vyzerá úplne normálne. V tých oknách sú záclony, kvetované závesy a hlúposti ako princezné, dúhy a srdiečka. Dosky sú až za nimi.“ O týždeň neskôr žena zmizla a už sa nevrátila. Ani jedna z nich o tom nič nevedela. Kolovali medzi nimi rôzne hypotézy a desivé dohady, ale nič nebolo isté, okrem jednej veci, ktorá Elenutu dohnala až sem. Najrozšírenejší názor bol ten, že to klient prehnal a zabil ju. Alebo

sa možno niečím nakazila a nebola vhodná na ďalšie sexuálne využívanie. Finlay si dal záležať na tom, aby dievčatá boli v poriadku – nie kvôli nim, ale aby sa k nemu zákazníci vracali. To by však šlo ťažko, keby sa im na vtákoch začali objavovať vyrážky a niečo z nich vytekať. Možno utiekla, zašepkala jedna z nich. Kolovala medzi nimi aj fáma, že si do lemu jednej zo sukni zašila kľúč. Elenuta sa teda spýtala na všetky šaty, ktoré mohli zostať v dome. Odôvodnila to tým, že tie jej sa už nedajú nosiť, čo ani nebolo ďaleko od pravdy. Finlay ju poľutoval. Ako jedna z najnovších členiek jeho „tímu“, ako ich Finlay posmešne nazýval, bola Elenuta u zákazníkov obľúbená a zarábala viac ako všetky ostatné. Jedného dňa, keď mala prestávku na sprchovanie, jej pri nohách pristáli šaty. V roztrhnutom leme šortiek bol zastrčený kľúč. Potom musela vystriehnuť chvíľu, keď nikto nestrážil dvere na chodbe. Tento problém sa nečakane a bizarne vyriešil, keď dovnútra vošiel muž s objemným balíkom zabaleným v novinách, ktorý páchol roztopenou čokoládou, a zahučal: „Poďte na rozpustené tyčinky Mars, vy pažravé kravy!“ Elenuta bez rozmýšľania schmatla kľúč a vyrazila.

Odteraz však už nemala žiadny plán. Mohla sa riadiť len svojimi inštinktni. Zabočila doľava a uháňala uličkou medzi činžiakom, z ktorého práve vyšla, a ďalším, ktorý stál v pravom uhle k nemu. Najprv sa od nich dostatočne vzdialim a potom vymyslím, čo ďalej, povedala si. Niekoľko pouličných lúč bolo rozbitých. Niekedy počas dňa počula, ako vonku hádžu kamene, a občas sa ozval triumfálny výkrik, keď niekto zasiahol cieľ. Tma ju síce chránila, ale zároveň jej sťažovala útek. Jej prenasledovatelia túto oblasť dobre poznali. Jednu stranu uličky tvorila zadná stena ďalšieho obytného domu, druhú lemovali radové domy. Nikde nevidela hlavnú cestu, do ktorej vkladala svoje nádeje. Ak by si stopla nejaké auto, dostala by sa odtiaľto čo najrýchlejšie, nemusela by sa obávať znásilnenia. Nie ako keď práve dnes do jej izby priviedli dvanásť mužov. Na základe správania sa udeľovali odmeny a tresty. Ak chcela jesť, urobila, čo sa od nej žiadalo, bez toho, aby ju niekto napomenul. Ak nechcela skončiť brutálne zbitá, urobila, čo jej povedali.

Ak nechcela, aby jej proti jej vôli pichli heroín, urobila to, čo chceli chlapi, bez fňukania a bez slz. Pokiaľ, samozrejme, nechceli vidieť, ako plače. Chodilo za ňou dosť veľa zákazníkov.

Nebola si istá, koľko je hodín, ale muselo byť po druhej hodine v noci, pretože v tom čase už prúd zákazníkov začínal ustávať. V domoch svietilo len niekoľko okien. Zastavila sa, aby si vydýchla – naposledy prešla viac ako pár krokov pred niekoľkými týždňami – a zvažila svoje možnosti: alebo sa rozbehne od dverí k dverám a bude dúfať, že jej otvorí nejaká dobrá duša, ktorá jej okamžite uverí, keď jej vyrozpráva, čo sa stalo, a bude ju chrániť, kým nepríde polícia.

Búchanie dverí, nadávky a krik, ktoré nasledovali, jej pomohli rozhodnúť sa. Potrebovala viac času. Keby ju zbadali, v sekunde by ju mali v hrsti. Vchodové dvere predstavovali príliš veľké riziko. Prikrčila sa a zamierila k zadnej časti radových domov. Uvedomovala si, že v záhradách môžu byť psy, ale mávla nad tým rukou. Odkedy ju uniesli z rodného Rumunska, šikanovali ju, bili, omamovali a ubližovali jej tak, ako si to nikdy predtým nevedela predstaviť. Z jej pohľadu sa zápas s bullmastifom zdal prijateľnejším. Keby psy začali štekať, prezradili by ju. Nemala však na výber, musela to risknúť.

Bolelo ju celé telo. Adrenalín, ktorý sa jej počas úteku vyplavil v tele, už dlho fungovať nebude. Začala ju premáhať únava, sčasti v dôsledku strachu a sčasti preto, že jej obmedzovali prídel jedla. Fungovalo to. Prvý plot ešte prekonala celkom ľahko, hoci si o pletivo poškrabala vnútornú stranu nohy. No a čo. Bolo to len ďalšie zranenie spomedzi mnohých.

Záhrada vedľa bola obklopená vyšším dreveným plotom. Túžobne sa pozrela na zadnú časť domu a premýšľala, či by si mohla dovoliť prestať bežať a pokúsiť sa niekoho zobudiť. Háčik bol v tom, že na zadných dverách neboli zvončeky. Musela by na ne zaklopať a zavolať, aby niekoho zobudila. Pozbierala zvyšky síl. Radšej bude ostražitá a uistiť sa, že je v bezpečí, prv než privolá pomoc. Zdalo sa jej rozumnejšie nechať za sebou aspoň štyri domy, kým neačne búchať na dvere. Vyšplhala sa na prvý záhradný múrik, potom na gril a z neho na vysoký plot, ale zle

to odhadla a spadla na zem, kde si narazila rebrá o nejaké náradie. Napriek tomu nevykrikla. Zvuk z veľkej časti pohltilo blato a mokrá tráva, ale aj tak sa ozvalo tupé buchnutie, keď dopadla na zem. Naučila sa znášať bolesť mlčky, mala dobré lekcie. Teraz sa jej to vyplatilo. Hlava sa jej krútila a mala pocit, že každú chvíľu bude vracat, ale zostala ležať a chvíľu sa neodvážila pohnúť.

V okne na poschodí sa rozsvietilo svetlo, čo upútalo jej pozornosť a bezpochyby... aj pozornosť jej prenasledovateľov, ktorí teraz vedeli, kde je. Takže teraz alebo nikdy. Bola síce len pri druhom dome, ale to jej muselo stačiť. Dúfala, že tam žije žena, povedzme, päťdesiatnička, teda dostatočne zrelá, aby pochopila, že je zúfalá, a prisľúbila, že na ňu dohliadne a pomôže jej. Nesmie to byť rodina s malými deťmi. Nechceli by ju vziať dnu, kým by čakali na políciu. Nikto so zdravým rozumom by nechcel niekoho takého zbitého a špinavého v dome s malými deťmi. Prevrátila sa na brucho a zdvihla sa zo zeme. Vedela, že vyzerá hrozne. V byte neboli žiadne zrkadlá, najmä preto, že by bolo nadmieru ľahké rozbiť ich a získať zbraň. Navyše tak ženy nevedeli, ako hrozne vyzerajú, no vedeli si to dosť dobre predstaviť.

Elenuta začala búchať na zadné dvere, jednu ruku mala zovretú v päšť a druhú ovinutú okolo predlaktia, zároveň do dverí kopala. Majiteľ alebo majiteľka sa už zobudili. Musí sa len dostať dnu.

„Prosím!“ zakričala. „Pomôžte mi! Potrebujem pomoc! Zavolajte políciu! Uniesli ma!“ Jej angličtina bola dobrá, aj keď nie dokonalá. No vedela rozprávať, čo stačilo.

Na poschodí vedľajšieho domu sa otvorilo okno. „Zavrieš už konečne hubu, ty zasraná kurva?“

„Pomoc!“ zakričala. Okno sa s buchnutím zavrelo.

„Je niekde vzadu,“ zakričal mužský hlas. „Buzzard, choď tam a zavri jej hubu.“

Približovali sa. Posledná šanca.

„Ktorý je to dom?“ zahromžil ďalší muž.

„Ten druhý, myslím...“

Nevrátim sa tam. Nevrátim sa tam ani za svet.

„Pomôžte mi niekto! Prosím!“ kričala. „Zavolajte políciu! Políciu! Pomoc!“

Zohla sa, zdvihla z chodníka veľkú kamennú žabu, odvrátila hlavu, aby si chránila tvár pred črepinami, a hodila žabu do sklenenej výplne zadných dverí. Sklo sa okamžite rozbilo a miestnosť za dverami, kuchyňu, zrazu zalialo svetlo. Na vrchole drevených latiek plotu sa objavila mužská ruka a potom noha.

Dvere sa otvorili. „Poď sem!“ zasyčal muž, chytil ju za ruku a prudkým pohybom ju vtiahol dnu. Opäť za ňou zavrel dvere, práve keď sa v blate ozval čľapot hrubých topánok.

„Prosím, musíte zavolať políciu,“ vysvetľovala Elenuta. „Zase ma tam zatvoria.“

„Neboj sa,“ povedal jej. „Ja viem o všetkom. Finlay, je to ona?“

Vo dverách kuchyne sa objavil Finlay Wilson. Bol vysoký ledva meter šesťdesiat, kostnatý a chudý a mal drobné oči posadené ďaleko od seba, takže vyzeral skôr ako plaz ako človek.

„Áno, to je moja kurva,“ usmial sa. Väčšina zubov mu chýbala a tie zvyšné nadobudli žltý odtieň, aký sa zvyčajne vidí len u starých psov. „Si macher, Gene. Poďme.“

Elenuta sa pozrela z Finlayho na muža, ktorého považovala za svojho záchrancu, a obrátila sa k obrovskému mužovi, pravdepodobne tomu, ktorého volali Chunky. Stál pred zadnými dverami a dával pozor, aby neutiekla späť do záhrady. Takže žiadny útek, žiadna policajná záchrana, žiadny návrat domov k rodine. Naletela na starý trik. Prísľub lepšej práce, lichôtky, viac peňazí. Stačilo, aby prešla pohovorom. Nasledovala úložná plocha nákladného auta, handra v ústach, povrazy okolo členkov a zápästí. Takto trávila dni na ceste, schúlená s niekoľkými ďalšími ženami v drevenej klietke uprostred privesu plného kráv. Nezáležalo na tom, aký veľký rozruch sa snažili robiť. Nemali žiadnu nádej, že ich niekto začuje. Odtiaľ sa presunuli do kontajnera s akýmsi obložením, v ktorom ich previezli na loď. Všetky boli dehydrované pre nedostatok

vody. V jednom momente sa vzdali nádeje, že prežijú. Keď sa dostali na pevninu, začala ľutovať, že nezomreli. Dala do toho všetko. Ďalšiu šancu na útek už nedostane. Existovala len jedna cesta preč.

Vrhla sa dopredu, z poličky vedľa drezu schmatla nôž a odskočila do vzdialeného rohu miestnosti, kde si ho priložila na krk.

„Radšej zomriem,“ vyhrkla a ruka sa jej tak triasla, že čepeľ zanechala na koži cikcakové stopy.

„Naozaj?“ zatahol posmešne Finlay a urobil krok vpred, pričom sa mu mykli kútiky úst. „Dobre. Ale čo si bez teba počneme? Čaká nás zvláštna udalosť, na ktorú som si tá vyhladal. Lenže ak teraz urobíš nejakú hlúposť a pokaziš mi plány, budem musieť obsadiť voľné miesto.“ Pristúpil k nej ešte bližšie. „Ako sa volá tá tvoja malá kamarátka? Áno, už viem, Anika. Bolo dojímavé, ako si sa o ňu minulý týždeň na jej narodeniny postarala. Sladkých šestnásť. Normálne neposielam na preteky také mladé dievčatá, ale ak ma našťveš, urobím výnimku.“

Elenuta zvesila ruku s nožom. Vôbec o tom nemusela premýšľať. Finlay za posledný mesiac viackrát dokázal, že si nikdy z ničoho nerobí žarty. Nech už preteky, o ktorých hovoril, vyzerali akokoľvek, Anika by ich neprežila. Bol zázrak, že vôbec prežila cestu naprieč Európou, a s každým ďalším mužom, ktorého poslali do jej izby, bola čoraz uzavretejšia.

To nie je tvoj problém, zašepkal jej do ucha nepríjemný hlas. Dokončí to. Tak to bude lepšie. Ona to však nedokázala urobiť. Anika jej pripomínala mladšiu sestru. V tej odpornej klietke na štvrtom poschodí bytového domu, kde aj všetky ostatné byty, ako sa zdalo, patrili Finleymu a jeho kumpánom, mohla zostať jej malá priateľka uväznená naveky.

„Rozumné dievča,“ zašepkal Finlay a vzal jej nôž z ruky. Nekládla odpor. Pevne ju chytil za ruku, aby ju vyviedol z budovy.

„Fajn... kurva... nedostanem jednu fajku zadarmo, že si ju dostal na mojom dvore? Okrem toho mi rozbila okno,“ poštáždzoval sa Gene.

„Máš moje slovo, to bude musieť stačiť. Teraz musím vyriešiť nejaké veci s touto mrchou.“

Finlay ju odtiahol k vchodovým dverám.

„A ja si mám opraviť rozbité okno sám? Ty hajzel. Takto sa mi chceš poďakovať? Mal by som na teba zavolať policajtov, frajer, uvidíme, ako sa ti to bude páčiť. Ku každému sa tu správaš ako k hovnu, a pritom si sám kus hovna.“

Elenuta si všimla, ako Finlay krátko kývol mužovi strážiacemu zadný vchod, ktorý teraz cez rozbité sklo vystieral ruku.

„Ja sa ťa nebojím, len aby si vedel. Mal by si začať platiť za mlčanie. Alebo si naozaj myslíš, že nikto ani brvou nemihne nad tým tvojím podnikom, ktorý prevádzkuješ?“ pokračoval Gene, netušiac, čo sa deje za jeho chrbtom.

Ozval sa jediný výstrel, ale bolo to skôr tlmené zasvišťanie. Hlasnejšie to bolo až vtedy, keď sa rozprskla krv a úlomky kostí narazili do steny.

Elenuta sledovala ten masaker a napokon prijala to, čo už vedela, hoci jej tvrdohlavý mozog sa stále snažil vidieť svetlo na konci tunela. V kontajneri na lodi nechala svoju topánku. Bol to jeden z jej najlepších párov, lodička, ktorú si vzala na pracovný pohovor, kde jej sľubovali, že sa jej život zmení a na jej rodinu sa konečne usmeje šťastie. S tou lodičkou sa vzdala všetkej nádeje a viery v ľudstvo. Pre všetkých a všetko, na čom jej záležalo, už bola aj tak mŕtva. Finlay ju cez črepiny skla vytiahol von zadnými dverami do záhrady. Ani nepocítila, ako sa jej jeden úlomok zaboril do päty.

TRETIA KAPITOLA

Keby mal Malcolm Reilly očné bulvy ešte v jamkách, hľadel by do stropu márnice. Inšpektor Luc Callanach nikdy nemal problém pozrieť sa mŕtvym telám do tváre, ale pri tomto mladom mužovi to bolo iné. Na tvári bez očí bolo niečo strašidelné, neľudské. A neboli to len chýbajúce oči.

„Oči, srdce, pečeň, pľúca, pankreas...“ vymenúval francúzsky súdny lekár, „žlčník, obličky a semenníky.“

„Ale má ešte penis?“ spýtal sa Jean-Paul. Ako agent Interpolu, ktorý riadil vyšetrovanie v spolupráci s francúzskou políciou, mal hlavné slovo.

Callanach s tým nemal problém. Vo Francúzsku bol len dočasne ako škótska spojka v Interpole, aspoň tak mu povedali pri príchode pred tromi mesiacmi. Po takmer dvoch rokoch v Škótsku bol skôr zvyknutý na angličtinu ako na francúzštinu, takže mu v hlave neustále zbytočne prebiehali bizarné preklady z jedného jazyka do druhého. Uplynulých dvanásť týždňov sa venoval pátraniu po obchodníkoch s bielym mäsom, ktorí údajne prevádzali ženy z východnej Európy na Západ a zo Španielska a z Portugalska do Dánska a Škótska. Teraz sa v časti Flanders, severovýchodne od centra Paríža, našlo telo škótskej občianky, a preto bolo logické, že tu bol. Miestna polícia oznámila nález tela. V skutočnosti však z neho zostala len schránka.

„Pozrite sa sami,“ povedal im súdny lekár, keď z tela nadvihol plachtu. Mŕtvoľa bola jedna obrovská otvorená diera v trupe. Jedna rezná rana sa tiahla od hrudnej kosti až po rozkrok a pod hrudným košom ju križovala ďalšia.

„Vy ste telo neotvorili?“ uistil sa Callanach.

„To som nemusel. Ten, kto ho rozrezal, sa ho neobťažoval ani zašit. Takto ho našli. Rezy však boli urobené skalpelom a boli celkom odborné. Išli dosť hlboko, aby otvorili brušnú dutinu, ale nepoškodili vnútornosti. Podľa mňa chýbajúce orgány odstránili čisto. Z technického hľadiska nespôsobili ďalšie škody. Očividne sa v tom vyznajú.“

„Takže sa domnievate, že hľadáme nejakého lekára?“ spýtal sa Jean-Paul.

„Nerád by som urážal svoju profesiu tým, že nazvem maniaka, ktorý zabil tohto mladého muža, lekárom, ale určite je to niekto s lekárskeým vzdelaním.“

„A všetky orgány boli odstránené naraz?“ opýtal sa Jean-Paul.

„Povedal by som, že áno.“

„Čo nám ešte môžete povedať o jeho smrti?“ zopakoval Callanach, keď si prezeral fotografie, ktoré nemal chuť vytlačiť, vyvesiť na tabuľu na policajnej stanici a každý deň na ne hodiny civieť. Väčšina ľudí nechápala, že fotografie nevisia vo vypočúvacej miestnosti iba ako dôkazový materiál. Mali zabezpečiť, aby tím pracoval na prípade každú voľnú chvíľu, aby ich potom mohli čo najskôr odstrániť.

„Mal napoly plný žalúdok. Jeho hmotnosť bola priemerná a pokožka čistá. Okrem odstránených očí, čo tiež urobili chirurgicky, nemal na tvári žiadne rezné rany ani modriny, ani na tele som žiadne nenašiel, teda okrem pomliaždených kĺbov na prstoch. Jeden členok má trochu odretý, čo naznačuje, že bol nejaký čas pripútaný, ale ničím mäkkým. Je ťažké určiť príčinu smrti bez preskúmania hlavných orgánov, ale nenašiel som nijaké iné zranenie, ktoré by bolo dostatočne vážne na to, aby som mohol usúdiť, že tento mladý muž zomrel na niečo iné než na následky tejto operácie.“

„Vzhľadom na pokus zbaviť sa tela môžeme asi vylúčiť akúkoľvek legálnu transplantáciu orgánov,“ poznamenal Jean-Paul.

„To sa mi zdá ako rozumný predpoklad,“ súhlasil súdny lekár.
„Nemá poškodený mozog a nevykazuje žiadne známky chronického

ochorenia, ale závery, ktoré môžem vyvodiť, sú veľmi obmedzené. Vo všeobecnosti sa zdá, že bol zdravý.“

„Nieкто sa o neho staral,“ povedal Callanach. „Chceli ho udržať v dobrom stave.“

„Orgány museli byť určené na nelegálnu transplantáciu,“ pokračoval Jean-Paul. „Samozrejme, s výnimkou semenníkov.“

„Nie, aj tie sa dajú transplantovať,“ namietol súdny lekár. „Nie je to bežné, ale dá sa to urobiť.“

„Interpol pred dvoma rokmi pomohol rozbiť medzinárodnú skupinu tohto druhu. Väčšina členov tej siete je teraz vo väzení, ale niekoľkým sa, samozrejme, podarilo ujsť, najmä tým, ktorí operáciu organizovali. Ten prípad si ešte raz prejdeme. Mohlo by nám to napovedať, kde začať.“ Jean-Paul začal niečo ťukať do telefónu a Callanach medzitým pristúpil bližšie k telu, aby sa naň pozrel zblízka.

„Ako dlho vydržia orgány mimo tela, kým sa bezpodmienečne musia transplantovať príjemcovi?“ spýtal sa Callanach.

„To závisí od konkrétneho orgánu,“ odpovedal súdny lekár. „Obličky zvyčajne najviac tridsať hodín, pečeň alebo pankreas dvanásť, pľúca nie viac ako šesť. Vďaka najnovšiemu vývoju skladovacích boxov teraz dokážeme udržať srdce bijúce mimo tela až dvanásť hodín, ale iba za predpokladu, že máme k dispozícii najmodernejšiu technológiu.“

„Čo nie je problém, ak na to nieкто vynaloží peniaze,“ dodal Jean-Paul.

„Ak budú mať všetkých príjemcov pripravených v rovnakom čase, maximálne do jedného a pol dňa. To sa mi zdá,“ Callanach sa zachmúril na poloprázdny trup, „úprimne povedané, dosť náročné, keď hovoríme o nelegálnej transplantácii.“

„Ani nie, nemáš predstavu, na akej profesionálnej úrovni sa tu operuje,“ odvetil Jean-Paul. „Prevádzkujú plne vybavené kliniky, ktoré vyzerajú úplne legálne. Berú tam darcov, majú pripravených príjemcov. Pre väčšinu z nich to predstavuje poslednú šancu. V oficiálnom zozname čakatelov sú príliš nízko na to, aby mali reálnu šancu dostať normálneho

darcu, alebo niet vhodných darcov kvôli ich životnému štýlu či genetike. Títo ľudia vyskúšajú doslova čokoľvek, ak na to majú peniaze. Čím je pacient zúfalejší, tým menej otázok kladie. Väčšina vie, že je to trestné, ale ak majú na výber medzi tým a smrťou, myšlienka na väzenie ich neodradí.“

„Ak je to tak dobre financované a profesionálne, mali by sa vedieť zbaviť tela nejako lepšie, ako ho vyhodiť na ulicu,“ argumentoval Callanach.

„Nebolo na ulici, ale na stavenisku. Možno sa ho chystali zabetónovať, ale niekto ich vyrušil.“ Jean-Paul si stiahol rukavice a odstúpil od tela. „Oni sami nerobia špinavú prácu. Najmú si na to zločincov. Pravdepodobne im zaplatili, aby telo bezpečne zlikvidovali, ale buď sa na to upratovači vykašľali, alebo si mysleli, že ich niekto sleduje, a tak telo odhodili, hneď ako mohli.“

„To však nevysvetľuje, čo tu robil dvadsaťročný chalan zo Škótska. Bolo by rýchlejšie a menej riskantné uniesť niekoho miestneho,“ pokračoval Callanach.

„Možno bol ideálnym darcom pre nejakého konkrétného pacienta, a aby využili jeho cestu sem, rozhodli sa vziať mu aj všetko ostatné, čo sa dalo použiť,“ uvažoval súdny lekár. „Mali by ste od svojich škótskych kolegov získať všetky jeho zdravotné záznamy a osobné údaje. Všetko, čo by z neho mohli urobiť cieľ.“

„Samozrejme,“ súhlasil Callanach a dobre vedel, čo to znamená: bude musieť kontaktovať hlavnú inšpektorku Avu Turnerovú. Chcel to urobiť, a zároveň sa mu do toho nechcelo. S Avou už niekoľko rokov krúžili okolo možnosti vzťahu. A keď sa konečne zdalo, že sú odhodlaní byť spolu, pokazil to a Ava mu prestala veriť. Odvtedy sa takmer nerozprávali. Teraz sa telefonátu nemohol vyhnúť. Medzinárodný únos a smrť za týchto okolností znamenali, že Ava bude chcieť osobne navštíviť rodinu obeť.

„Ideš?“ ozval sa od dverí Jean-Paul.

Callanach si ani nevšimol, že jeho kolega prešiel na druhú stranu miestnosti. „Jasné,“ odvetil a naposledy sa pozrel na neúplnú tvár

Malcolma Reillyho, pričom zachytil akýsi pach v závane klimatizácie. „Cítite to?“ spýtal sa súdneho lekára.

Obaja sa naklonili nad telo a zhlboka sa pritom nadýchli. Najprv cítili plyny – síru a hnilobu s kovovou ostrosťou zaschnutej krvi –, ale potom pach odhalil niečo zemitějšíe, orechové, s korenistým nádychom.

„Všetko, čo cítim nad rámec bežného, je latex, a my také rukavice nepoužívame,“ ozval sa súdny lekár. „Súhlasím, že je tu niečo nezvyčajné.“

Callanach začal ovoniavať Malcolmovu tvár, kým sa nedostal k temenu hlavy, a priblížil nos čo najbližšie k vlasom bez rizika, že ich znečistí. „Tu je to najsilnejšie,“ oznámil.

Súdny lekár sa nahol a zhlboka sa nadýchol. „Nie som si istý, čo to je. Znovu odoberiem vzorku z vlasov, aby som zistil, či nájdeme nejaké chemikálie.“

„Môžete dať telo do vzduchotesnej nádoby, aby sme nestratili pach? Zavoláme experta, či nám nepovie, čo zachytil,“ požiadal Callanach.

„Pravdaže. Mimochodom, skvelý postreh. Zvyčajne si počas pitvy dávam pozor na čuchové vnemy, ale toto mi uniklo. Môžete mi sem do dvadsiatich štyroch hodín poslať experta? Ak telo necháme čakať dlhšie, pach začne vyprchávať.“

Callanach sa pozrel na Jeana-Paula a nechal rozhodnutie na ňom. Nemohol od Interpolu nič žiadať, nemal právo klásť žiadne požiadavky. Všetko, čo potreboval, musel najprv preskúmať a potom schváliť niekto iný. Jean-Paul prikývol a pozrel na hodinky.

„Mali by sme ísť,“ povedal.

Callanach sa rozlúčil so súdnym lekárom a nasledoval Jeana-Paula k autu. Držal sa niekoľko krokov za ním, hoci sa veľmi dobre poznali. Kedysi dávno bol jeho najbližším priateľom v práci aj mimo nej. Veľa spolu cestovali, mnohokrát sa spolu opili a prehýrili celú noc. Práve Jean-Paul ho nechtiac poslal na rande so ženou, ktorá potom Callanacha falošne obvinila zo znásilnenia. To mu úplne zničilo povest' a kariéru v Interpole – napriek tomu, že prípad sa nikdy nedostal pred súd –, a tak odišiel

z Francúzska a začal nový život v otcovej vlasti, v Škótsku. Jean-Paul sa vytratil z jeho života, keď ho Callanach najviac potreboval, aby náhodou škvrna potenciálnej viny neprilnula aj naňho, ak by zostal po jeho boku. Od Callanachovho odchodu z Francúzska sa o prípade rozprávali len raz a vystačili si so zdvorilou profesionalitou, ale nič viac, pretože medzi nimi vznikla neprekonateľná priepasť.

„Vidím, že si stále frajer, Luc,“ zašomral Jean-Paul, keď si sadol za volant svojho starého maserati. Zdedil ho po otcovi, pripomenul si Callanach. Jean-Paul ním vždy priťahoval pozornosť žien, alebo aspoň pozornosť istého typu žien. Callanach mu to nezaslieval. On sám pred tridsiatkou pristupoval takmer ku všetkému, akoby to bolo na jedno použitie. Ženy prichádzali a odchádzali z jeho života ako prílivové vlny. Teraz mal úplne opačný prístup. Každé rozhodnutie, ktoré urobil, bolo uvážené a opatrné a vždy zvažoval dôsledky.

„Mal som len šťastie,“ odpovedal, vytiahol z vrecka gauloisku a potiahol si z nej bez toho, aby si ju zapálil. Na jazyku pocítil chuť táborákov, slnka a tisícov rôznych druhov červeného vína. Nenapadlo mu zapáliť si cigaretu. Fajčenia, podobne ako mnohých iných pôžitkov, sa vzdal. Odchod z Francúzska do Škótska bol podnetom na viaceré životné zmeny. To, že prestal fajčiť, bolo pre jeho okolie najzjavnejšie. Vo voľnom čase tiež menej pil víno a viac času trávil v posilňovni. Skutočnou fyzickou zmenou po obvinení zo znásilnenia však bolo, že odvtedy trpel posttraumatickou impotenciou. A s tým sa vyrovnával oveľa ťažšie.

„S tebou to nikdy nebolo o šťastí,“ namietol Jean-Paul a prudko vyštartoval od obrubníka. „Vždy si bol v správnom čase na správnom mieste. Vždy si počul presne to, čo sme potrebovali, všetko do seba zapadalo. Často som rozmýšľal, či si sa v Škótsku zmenil. Zrejme nie.“

Callanach sa zahľadl do tváre svojho bývalého najlepšieho priateľa, ktorý pozeral na cestu pred sebou. Brada mu klesla a v špinavých blond vlasoch mu presvitali predčasné šediny. Odkedy sa nevideli, Jean-Paul výrazne zostarol a nástup štyridsiatky bol na ňom nemilosrdne viditeľný.

„Prosím ťa, nezačínaj s tým,“ vyslovil Callanach.

„S čím?“ Jean-Paul sa zasmial. „S úprimnosťou? To sa už nemôžeme normálne porozprávať? Odkedy si sa vrátil do Interpolu, povedal si mi sotva pol slova. Máme sa tváriť, že sa nepoznáme? Samé zdvorilosti a prázdne reči?“

„Čo presne ti prekáža, Jean-Paul?“ spýtal sa Callanach, stiahol okno a vystrčil ruku do slabého slnka.

Jean-Paul sa znova rozosmial, ale na jeho tvári bolo vidieť, že smiech má trpkú príchuť. „Myslíš si, že sa hnevám? Preboha, Luc, odpustíš mi niekedy? Astrid Bordeová je mŕtva. Videl si ju zomrieť. Viem, že chvíľu bolo všetko na hovno, ale žena, ktorá ťa z toho obvinila, je navždy preč. Musíš to nechať tak a ísť ďalej.“

„To som už urobil,“ vyslovil Callanach ticho.

„Je to ťažké, ja viem. Vieš čo? Áno, pokazil som to. Nevedel som, čo mám robiť, keď ťa Astrid obvinila, ale ospravedlnil som sa. Myslíš si, že po toľkých rokoch stále neľutujem, čo sa stalo?“

„Pozri, Astrid Bordeová si to vyliala na všetkých, na mne, na tebe aj na mojej matke. Bola prefíkaná, lstivá a spôsob, akým to na mňa navliekla, bol presvedčivý. Bol som nahnevaný, že si sa na mňa vykašľal? Pravdaže áno a poriadne dlho. No obzrieť sa späť je fajn. Keby si si ty vyšiel s nejakou ženou a ona by potom prišla s modrinami, škrabancami a vnútornými poraneniami, a ty by si mi vopred klamal o tom, ako to rande prebiehalo, zachoval by som sa rovnako ako ty. Dôvera k obeti je dôležitá, aj keď je obvinený priateľ. Urobil si to, čo bolo správne. Nie som na teba nahnevaný. Len mám toho plné zuby, už sa mi nechce na to spomínať a nechcem, aby mi to stále niekto pripomínal. Preto som opustil Lyon aj Interpol. Som tu teraz pracovne, dostal som príkaz, neprišiel som z vlastnej vôle. Nesnažím sa ťa trestať. Len tu nechcem byť.“

„Takže čo... jednoducho si sa nad to všetko povzniesol?“ Jean-Paul dupol na brzdu a zastavil auto pri obrubníku. „Rozhodol si sa mi odpustiť? Tak asi očakávaš, že sa ti za to poďakujem. Bože, ty si neskutočný. Poserieš niekedy niečo? Už desať minút po tom, čo si sa vrátil, po

tebe išla každá žena v Interpole. Vieš, že na internete našli tvoje fotky z čias, keď si pracoval ako model? A to falošné obvinenie z teba urobilo ešte väčšieho hrdinu. Po všetkom, čím si prešiel, si sa vrátil ešte silnejší a dvakrát výkonnejší. Spíš vôbec, alebo si naozaj nadčlovek?“

Callanach dobre vedel, aký účinok má na ženy. Jeho vzhľad bol prekliatím aj darom zároveň. Tmavé vlasy sa mu vlnili, keď ich nechal narásť o niekoľko centimetrov. Keď svoju olivovú pokožku len na chvíľu vystavil slnečným lúčom, bol opálený. Jeho úsmev dokázal presvedčiť ženy, aby urobili takmer všetko, čo od nich žiadal. Neznamenalo to však, že by od nich ešte niečo chcel.

„Čo je s tebou, Jean-Paul? Nikdy si takýto nebol. Pokiaľ ide o to, s akým správaním sa stretávam v Interpole, nevšimol som si, že by si ma niekto zvlášť všimal. Veľa tvárí sa za tie roky zmenilo. Nechcem sa s nikým stýkať, chcem, aby ma nechali na pokoji, aby som mohol robiť svoju prácu. Nechcel som, aby sme pracovali spolu.“

„Nie, to si nechcel. No ja som sa dobrovoľne prihlásil, že budem viesť vyšetrovanie, keď som zistil, že tá pošlú ako spojku zo škótskej strany. Myslel som si, že by sme mohli veci nejako spoločne vyriešiť, nech bola minulosť akákoľvek. Neviem, čo som očakával, Luc. Možno hnev, zatrpknutosť. Dúfal som, že ti pomôžem vrátiť sa späť...“

„Nevraciam sa sem natrvalo,“ odvetil Callanach. „Som tu len na návšteve.“

„To nie. V duchu akoby si tu ani nebol. Poznal som ťa lepšie ako kohokoľvek iného, ale tohto chlapa pred sebou vôbec nepoznám. Si ako telo bez duše. S nikým sa nerozprávaš. Na stretnutiach mlčíš. Cvičíš, chodíš do posilňovne a potom zmizneš niekam spať. Ak chceš potrestať všetkých svojich starých priateľov, smelo do toho, ale napadlo ti niekedy, že to ublíži aj nám?“

„Ublížilo to aj tebe? To má byť vtip?“

„Jasné, ale to je jedno. Byť najlepším priateľom frajera obvineného zo znásilnenia a čakajúceho na súd bolo zábavné. Nikto nevedel, čo mi má povedať. Polovica tímu sa so mnou úplne prestala rozprávať. Astrid

všetkým povedala, že som tá s ňou zoznámil, a urobila to tak, akoby som to na ňu našil. A ty si zmizol. Odmietal si telefonáty, návštevy...“

„Bol si potenciálny svedok. Mój právnik mi povedal, aby som sa s tebou za žiadnych okolností nestretával.“

„Luc, bol som tvoj najlepší priateľ. Vedel som, že si tú ženu v žiadnom prípade neznásilnil, ale nikdy si mi nedal šancu, aby som ti to povedal,“ hlesol Jean-Paul.

„Máš pravdu. Je mi to naozaj ľúto. Mal som byť ohľadupľnejší, keď som stál pred vyhlídkou pätnástich rokov za mrežami a zvyšku života sexuálneho delikventa, ktorý si privyrába brigádami, lebo jeho kariéra sa skončila a nikto ho nikde nezamestná natrvalo. Mal som toho dosť,“ povedal Callanach pokojne.

„Ty sa na to stále nedokážeš pozrieť z iného uhla ako zo svojho, však?“

Callanach ho prebodával pohľadom a jeden kútik úst vykrútil nahor v čomsi, čo vyzeralo napoly ako úsmev a napoly ako úškrn. „Takže teraz si mi povedal všetko, čo si chcel povedať. Vypočul som si, čo si o tom myslíš. Ani ja nie som nadčlovek, len robím svoju prácu. Čo sa týka pozornosti, ktorú mi ženy venujú, myslím si, že ti na tom záleží oveľa viac ako mne. Možno by si mal pouvažovať nad tým, prečo si to myslíš. Vždy ti prekážalo, ako na mňa reagovali. Aspoň si to priznal. Ja som tu však kvôli práci, to je všetko. Chcem nájsť vraha Malcolma Reillyho, uzavrieť tento prípad obchodovania s ľuďmi a vrátiť sa domov. Žiadna dráma, žiadny konflikt, žiadna amatérska psychoterapia a – ak by náhodou niekoho zaujímalo, či som slobodný a otvorený vzťahu – moja odpoveď znie nie. Som zadaný. Teraz by sme mali ísť na miesto činu, takže podme.“

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Prvé, čo hlavnej inšpektorke Ave Turnerovej napadlo, keď sa v to ráno zobudila, bolo, že sex sa zdá ľahší vo fáze očakávania než v tej nasledujúcej, v ktorej sa človek musí vyrovnáť s následkami. Keď sa zadívala na širočizné plecica muža, ktorý spal vedľa nej, nemohla si pomôcť a napadla jej druhá myšlienka – kde si vôbec kupuje košeľe. Zobudil sa, ponáťahoval sa, ťažko vzdychol a jednou rukou si prešiel po dlhých vlasoch. Potom sa prevrátil a so širokým úsmevom jej zaželel dobré ráno.

„Však ešte nemusíme vstávať,“ prehodil. „Chcem tu s tebou zostať ešte aspoň dvanásť hodín, kým ťa pustím z postele.“

„To je pekné,“ prehodila, posadila sa a pritiahla si na hrud' jeho odhodené tričko, kým nenašla niečo vhodnejšie, „ale musím ísť na policajnú stanicu a takto skoro ráno ti veľa spoločnosti neposkytnem, takže ak by si mohol...“

„Vypadnúť?“ dokončil inšpektor Pax Graham. „Ava, obaja sme vedeli, že to bude zložité, keď sme sem včera večer spolu prišli, takže sa upokojme. Nemám v úmysle robiť ti v práci problémy. Nie som tvoj nepriateľ. Ani zďaleka. Chcem len, aby to medzi nami fungovalo, akokoľvek ti to vyhovuje.“ Vystrel ruku, chytil ju a palcom jej jemne prešiel po dlani.

Doriti, zanaďavala v duchu. Doriti, doriti, doriti. Aká bola hlúpa. Vyspať sa s kolegom, ktorému velila, bolo hlúpe samo osebe, ale tým, že si vybrala niekoho, komu na nej očividne úprimne záležalo, si koledovala o problém katastrofálnych rozmerov. A pritom ešte ani nenazrela

za oponu vlastných myšlienkových pochodov, aby preskúmala, čo ju k tomu viedlo.

„Bola to chyba,“ vyhlásila opatrne a snažila sa zachovať čo najneutrálnejšiu tvár. „Moja chyba, nie tvoja. Je mi to veľmi ľúto. Kombinácia voľna a priveľa piva, čím nechcem povedať, že som potrebovala byť opitá, aby som sa s tebou vyspala. Už je to dosť dávno, čo som mala nejaký vzťah, takže som sa asi cítila trochu osamelo.“

Nebola to pravda a ona to veľmi dobre vedela, ale bolo ľahšie klamať.

„Máš plné právo cítiť sa osamelo.“ Posadil sa, odhalil hruď, na ktorú by bol hrdý aj profesionál bojových umení, naklonil sa k nej a pobožkal ju na holé plece. „To, že si hlavná inšpektorka, neznamená, že musíš potláčať a minimalizovať svoje pocity. Okrem toho, ak teraz odídem, nebudem ťa môcť oslniť svojimi sendvičmi so slaninou.“

„Môžeme si sendviče nechať na inokedy?“ požiadala ho. „Niežby to neznelo lákavo...“ Avinu odpoveď prerušilo zvonenie telefónu. Schmatla ho a vstala, pritiahla si tričko k telu, aby sa zakryla, no zároveň sa za to na seba hnevala. Nemala dôvod hanbiť sa za svoju nahotu v neúprosnom dennom svetle. Voľnou rukou otvorila zásuvku bielizníka a zalovila v nej, aby si vzala spodnú bielizeň a ponožky, druhou rukou držala telefón. „Turnerová.“

„Hlavná inšpektorka,“ ozval sa hlas seržanta Trippa. „Našlo sa telo, strelná rana do hlavy. Obeťou je beloch, odhadujeme, že má okolo šesťdesiatky.“

„Kde?“ spýtala sa a sadla si na okraj postele, aby si natiahla nohavice, pričom Grahamovi gestom naznačila, aby mlčal.

„V Dumbryden Gardens, Wester Hailes. Technici sú už na mieste činu. Zastupujúci súdny lekár je na ceste, doktor Lambert je tento mesiac na prednáškovom turné mimo Edinburghu. Policajti už uzavreli okolie. Môžete prísť? Skúšal som volať inšpektora Grahama, ale nedvíha mobil.“

Ava obišla posteľ, zdvihla Grahamove džínsy, siahla do nich po telefón a hodila ho na posteľ vedľa neho.

„Skúste ešte raz. Pravdepodobne spí. Práve...“ Pozrela sa na hodiny na nočnom stolíku. „Bože, zaspala som, ako to, že už je pol deviatej? Budem tam o pol hodiny. Povedzte inšpektorovi Grahamovi, aby tam čakal a zabezpečil miesto činu. Ani za normálnych okolností to nie je práve prechádzka ružovou záhradou.“ Zložila. „Zapni si mobil. Tripp ti o chvíľu zavolá. Budeme tam musieť ísť vlastnými autami.“

„Môžeš ma po ceste vysadiť pri mojom?“ spýtal sa, vstal a doprial jej pohľad na svojich stodevätidesiatpäť centimetrov nahoty. Odvrátila zrak a premýšľala, čo by si mala vybrať ako náhradné povolanie, keď ju vyhodí z kriminálky.

Grahamovi zazvonil telefón. Hneď nato začal zvoniť aj Avin. Odišla do kúpeľne, aby sa navzájom nerušili a volajúci nepočul druhý hlas v pozadí.

„Nie, to je v poriadku. Nemám nadnes žiadne plány, tak prídem,“ práve hovoril Graham, keď za sebou zatváral dvere.

„Turnerová, prosím.“

„Ava, tu je Luc.“

Otvorila ústa, aby prehovorila, a v kúpeľni sa zahľadela do zrkadla. V jednej ruke mala ponožky, v druhej mobil, vlasy rozstrapatené, pod očami rozmazaná maskara. Bola veľmi bledá. Nebol to lichotivý pohľad. Diétu založenú prevažne na strese a nespavosti by neodporučila nikomu.

„Počuješ ma?“ spýtal sa Callanach.

„Áno... áno, počujem ťa. Prepáč, ale momentálne sa trochu ponáhľam.“ Na čelo jej zrazu vyrazili kvapôčky potu.

„Mám zavolať neskôr? Môže to počkať aj hodinu. Kde si?“

Ava si odkašľala a snažila sa vniesť do hlasu trochu autority.

„Doma, ale práve odchádzam na miesto činu. Tripp už je tam, takže mám dve minúty.“

„Ty si doma? Myslel som si, že som počul Paxa Grahama...“ Callanach znel vzdialene, cudzo. Presne tak to je: je vo vzdialenej, v cudzej krajine, pomyslela si.